DOMSTOLENS DOM
den 15 maj 1997 *

I mål C-355/95 P,

TWD Textilwerke Deggendorf GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Deggendorf (Tyskland), företrätt av advokaterna Walter Forstner, Lutz Radtke och Karl-Heinz Schupp, Deggendorf, biträdda av Michael Schweitzer, professor vid universitetet i Passau, delgivningsadress: Stein, Bayerische Landesbank International SA, 7—9, boulevard Royal, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 13 september 1995 i de förenade målen T-244/93 och T-486/93, TWD mot kommissionen (REG 1995, s. II-2265), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Paul F. Nemitz och Anders Jessen, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray och L. Sevón samt domarna C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann (referent), H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: G. Tesauro,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 10 december 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (nedan kallat TWD) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 20 november 1995, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 13 september 1995 i de förenade målen T-244/93 och T-486/93, TWD mot kommissionen (REG 1995, s. II-2265, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade klagandens talan om ogiltigförklaring av dels artikel 2 i kommissionens beslut 91/391/EEG av den 26 mars 1991, angående stöd som beviljats av den tyska regeringen till bolaget Deggendorf GmbH, tillverkare av polyamid- och polyestertråd, Deggendorf (Bayern) (EGT L 215, s. 16, nedan kallat beslut TWD II), dels artikel 2 i kommissionens beslut 92/330/EEG av den 18 december 1991, angående stöd från Tyskland till bolaget Textilwerke Deggendorf GmbH (EGT L 183, 1992, s. 36, nedan kallat beslut TWD III).

2 Vad beträffar bakgrunden till detta mål framgår följande av den överklagade domen:

"1. Under perioden 1981—1983 erhöll sökanden, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (nedan kallat TWD), ett bolag som bedriver verksamhet inom sektorn för syntetiska fibrer, statligt stöd som ursprungligen inte hade anmälts till kommissionen, i form av ett bidrag på 6,12 miljoner DM från den tyska förbundsregeringen och ett lån på 11 miljoner DM till förmånliga villkor från delstaten Bayern (nedan kallat stöd TWD I). Efter det att de tyska myndigheterna efter upprepad anmodan från kommissionen gjorde en försenad anmälan i mars och juli 1985, fattade kommissionen den 21 maj 1986 beslut 86/509/EEG angående stöd som beviljats av Förbundsrepubliken Tyskland och delstaten Bayern till en tillverkare av polyamid- och polyestertråd etablerad i Deggendorf (EGT L 300, s. 34, nedan kallat beslut TWD I), i vilket kommissionen konstaterar att stödet i fråga dels var rättsstridigt på grund av att kommissionen i strid med artikel 93.3 i EEG-fördraget inte underrättats om stödet, dels var oförenligt med den gemensamma marknaden så till vida att stödet inte uppfyllde något av de villkor som anges i artikel 92.2 och 92.3 i EEG-fördraget, särskilt då det stod i strid med den kodex gällande stöd som tillämpas inom sektorn för syntetiska fibrer och syntetisk tråd (nedan kallad sektorkodex). I beslutet bestämdes att stödet i fråga skulle återbetalas. Då inte någon talan mot beslutet väcktes, vann beslut TWD I laga kraft.

2. Den 19 mars 1987 återtog det tyska förbundsekonomiministeriet de certifikat gällande bidraget på 6,12 miljoner DM som beviljats av den tyska förbundsregeringen för att få bidraget återbetalat i enlighet med beslut TWD I. Sökanden bestred dock detta återtagande genom att väcka talan vid de nationella förvaltningsdomstolarna, först vid Verwaltungsgericht Köln och därefter genom att överklaga domen vid Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen.

3. Den 31 oktober 1989 anmälde Förbundsrepubliken Tyskland till kommissionen ett andra stödprojekt avsett för sökanden vilket omfattade ett nytt bidrag på

4,52 miljoner DM och två lån på 6 respektive 14 miljoner DM till förmånliga villkor (nedan kallat stöd TWD II). Den 26 mars 1991 fattade kommissionen beslut 91/391/EEG angående stöd beviljat av den tyska regeringen till bolaget Deggendorf GmbH, tillverkare av polyamid- och polyestertråd, i Deggendorf (Bayern) (EGT L 215, s. 16, nedan kallat beslut TWD II). Artiklarna 1 och 2 i beslut TWD II lyder som följer:

'Artikel 1

De stöd till Deggendorf GmbH i form av ett bidrag på ett belopp av 4,52 miljoner DM och två lån på 6 och 14 miljoner DM till förmånliga villkor, vilka löper på åtta respektive tolv år med en ränta på 5 procent, med en amorteringsfri period på två år, som anmälts av de tyska myndigheterna till kommissionen genom skrivelse av den 31 oktober 1989, är förenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i EEG-fördraget.

Artikel 2

De tyska myndigheterna skall skjuta upp utbetalningen till Deggendorf GmbH av det stöd som anges i artikel 1 i förevarande beslut till dess att de drivit in det stöd — oförenligt med den gemensamma marknaden — som behandlas i artikel 1 i beslut TWD I.'

...

5. Under tiden anmälde de tyska myndigheterna den 25 februari 1991 till kommissionen ett tredje stödprojekt till förmån för sökanden i form av lån till förmånliga villkor (nedan kallat stöd TWD III). Detta stöd gällde investeringar som skulle företas i företaget Pietsch, specialiserat på tillverkning av textilgardiner, vilket förvärvats av sökanden. Den 18 december 1991 fattade kommissionen beslut 92/330/EEG angående ett stöd från Tyskland till Textilwerke Deggendorf GmbH (EGT L 183, 1992, s. 36, nedan kallat beslut TWD III), vilket är formulerat på ett liknande sätt som beslut TWD II. Beslut TWD III lyder som följer:

'Artikel 1

Det stöd till Textilwerke Deggendorf GmbH i form av två lån på 2,8 och 3 miljoner DM till förmånliga villkor vilka löper på femton respektive åtta år med en ränta på 4,5 procent och med en amorteringsfri period på tre år som anmälts av de tyska myndigheterna till kommissionen genom skrivelse av den 25 februari 1991 är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i EEG-fördraget.

Artikel 2

Förbundsrepubliken Tyskland skall skjuta upp utbetalningen till Deggendorf av det stöd som anges i artikel 1 till dess att den drivit in det stöd — oförenligt med den gemensamma marknaden — som behandlas i artikel 1 i beslut 86/509/EEG.

Artikel 3

Förbundsrepubliken Tyskland skall inom en tidsfrist på två månader från dagen för kungörelsen av förevarande beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som den vidtagit för att efterkomma beslutet.'"

Den överklagade domen

3 Inledningsvis har förstainstansrätten tagit ställning till de grunder som avser kommissionens brist på behörighet samt åsidosättandet av de principer som styr kompetensfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna.

4 På den punkt som rörde huruvida kommissionen hade behörighet att anta artikel 2 i besluten TWD II och TWD III har förstainstansrätten i punkt 46 först erinrat om att slutsatserna i en rättsakt skall tolkas med beaktande av de skäl som ledde till att rättsakten antogs. Efter att ha gått igenom motiveringen till besluten TWD II och TWD III, och särskilt sjunde övervägandet i del V i beslut TWD II i vilket det anges att "det stöd som på ett rättsstridigt sätt har beviljats och som (TWD) sedan 1986 nekar att återbetala och de ifrågavarande nya stöden ..., skulle få den kumulerade verkan att detta företag erhöll en orimlig och oskälig fördel som förändrar handelsvillkoren på ett sätt som strider mot det gemensamma intresset", har förstainstansrätten i punkt 51 konstaterat att dessa båda beslut borde tolkas så att de nya stöden betraktade var för sig kunde vara förenliga med den gemensamma marknaden, men att de inte kunde godkännas i enlighet med artikel 92.3 c i fördraget utan att den kumulerade verkan av de tidigare stöden hade avlägsnats.

5 Förstainstansrätten har följaktligen i punkt 52 förklarat sig anse att de angripna besluten inte kunde tolkas som en villkorslös förklaring av att stödet var förenligt med den gemensamma marknaden (artikel 1), till vilken fogats ett otillåtet suspensivt villkor (artikel 2). Den ansåg att det tvärtom framgick av besluten att kommissionen inte skulle ha fastställt att de nya stöden TWD II och TWD III var förenliga med den gemensamma marknaden utan att uppställa villkoret i artikel 2. Syftet med artikel 2 i besluten i fråga var just att göra det möjligt att i artikel 1 förklara att stödet var förenligt med den gemensamma marknaden.

6 Förstainstansrätten prövade sedan om kommissionen enligt artikel 92.3 c i fördraget var behörig att anta beslut som innehöll villkor för beviljande av stödet.

7 I detta hänseende har förstainstansrätten i punkt 55 påpekat att kommissionens behörighet att besluta att ett stöd skall "ändras" nödvändigtvis innebär att ett sådant kommissionsbeslut som godkänner ett stöd enligt artikel 92.3 c i fördraget kan vara förenat med vissa villkor som syftar till att säkra att det stöd som godkänts inte påverkar villkoren för handel på ett sätt som är i strid med det gemensamma intresset. Dessutom har förstainstansrätten i punkt 56 erinrat om domstolens rättspraxis enligt vilken kommissionen, då den prövar om ett statligt stöd är förenligt med den gemensamma marknaden, skall beakta alla relevanta faktorer, däri inbegripet de sakförhållanden som redan har bedömts i ett tidigare beslut, liksom de skyldigheter som enligt detta föregående beslut åläggs en medlemsstat.

8 Förstainstansrätten drog härav den i punkt 56 angivna slutsatsen att kommissionen var behörig att beakta dels den eventuella kumulerade verkan av det tidigare stödet TWD I och de nya stöden TWD II och TWD III, dels det förhållandet att stöd TWD I som förklarats otillåtet i beslut TWD I inte hade återbetalats.

9 I punkterna 58 och 59 tog förstainstansrätten slutligen ställning till påståendet om att kommissionen skulle ha följt ett förfarande som inte föreskrivs i fördraget, i stället för att tillämpa ett förfarande gällande fördragsbrott enligt artikel 169 eller artikel 93.2 andra stycket i fördraget.

10 I detta hänseende har förstainstansrätten i punkt 59 konstaterat att förfarandet var korrekt, eftersom syftet med artikel 2 i besluten TWD II och TWD III inte var att fastställa att beslut TWD I hade överträtts, utan att förhindra utbetalningen av nya stöd som skulle snedvrida konkurrensen på ett sätt som strider mot det gemensamma intresset.

11 Förstainstansrätten fastslog således i punkt 63 att kommissionen var behörig att anta artikel 2 i besluten TWD II och TWD III.

12 Vad beträffar påståendet om att kompetensfördelningen mellan kommissionen och medlemsstaterna hade åsidosatts hade sökanden klandrat kommissionen för att dels ha bortsett från att det förelåg en tvist vid nationell domstol rörande samma fråga, dels ha åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar.

13 I detta hänseende har förstainstansrätten i punkt 66 konstaterat att den omständigheten att det förelåg en tvist vid en nationell domstol beträffande återbetalningen av stöd TWD I inte påverkade kommissionens behörighet att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att förhindra en snedvridning av konkurrensen inom gemenskapen, varför kommissionen inte ansågs ha inkräktat på området för medlemsstaternas behörighet.

14 Förstainstansrätten fastslog därför i punkt 71 att gemenskapens rättsordning inte förpliktade kommissionen att invänta den nationella tvistens utgång innan den

antog artikel 2 i besluten i fråga, och att varje annan tolkning av artiklarna 92 och 93 i fördraget skulle frånta dessa bestämmelser deras ändamålsenliga verkan.

15 Förstainstansrätten fann således att talan inte kunde bifallas på dessa grunder.

16 Beträffande de av sökandens grunder som avsåg att bolaget inte hade dragit någon fördel i konkurrenshänseende av stöd TWD I — eftersom medlen hade förbrukats och lånen hade betalats tillbaka och eftersom kommissionen inte hade beräknat den fördel i konkurrenshänseende som den ansåg föreligga, och det därför saknades möjlighet att kontrollera påståendet i beslut TWD II om att stöden TWD I och TWD II sammanräknat innebar en bidragsekvivalent på 29 procent — konstaterade förstainstansrätten i punkt 83 att sökanden inte hade styrkt att kommissionens bedömning var uppenbart oriktig. Förstainstansrätten fann därför att talan inte heller kunde bifallas på denna grund.

17 I punkt 97 uppgav förstainstansrätten att den inte heller kunde godta de grunder som avsåg ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, eftersom sökanden inte hade visat att den förutsättning på vilken den stödde sitt resonemang var välgrundad, det vill säga att summan av stöden TWD II och TWD II översteg värdet av stöd TWD I.

18 I punkt 103 fastslog förstainstansrätten dessutom att den inte kunde godta de grunder som rörde huruvida stöden TWD I var tillåtna, eftersom sökanden inte hade väckt talan mot detta beslut inom föreskrivna frister.

Överklagandet

19 Till stöd för sitt överklagande för att få förstainstansrättens dom upphävd har TWD åberopat sex grunder:

— För det första skulle förstainstansrätten ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den tolkade de angripna beslutens innebörd och räckvidd utan att ta hänsyn till de ordalag som kommissionen har använt.

— För det andra skulle förstainstansrätten ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastslog att kommissionen hade handlat inom ramen för sin behörighet, medan kommissionen i själva verket saknade behörighet att förbjuda utbetalningen av stöden TWD II och TWD III eftersom denna form av åtgärd inte förekrivs i någon bestämmelse.

— För det tredje skulle förstainstansrätten ha förbisett den omständigheten att kommissionen genom att handla på detta sätt bröt mot principen om kompetensfördelning mellan gemenskapen och medlemsstaterna i fråga om statligt stöd. Enligt klaganden kännetecknas denna kompetensfördelning av att besluten skall fattas på gemenskapsnivå, medan deras tillämpning skall säkerställas av nationella myndigheter som tillämpar den inhemska förvaltningsrätten.

— För det fjärde skulle förstainstansrätten ha underlåtit att ta hänsyn till att kommissionen gjorde sig skyldig till maktmissbruk när den försökte utsätta TWD för påtryckningar genom att förbjuda utbetalning av nya stöd så länge som de tidigare stöden inte hade återbetalats.

— För det femte skulle förstainstansrätten felaktigt ha godtagit kommissionens påstående om att de nya stöden tillsammans med tidigare stöd innebar att konkurrensen snedvreds på ett sätt som stred mot gemenskapens intressen.

— Slutligen skulle förstainstansrätten ha åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att utgå från stödens belopp i stället för att utgå från deras faktiska värde.

Den första grunden

20 Klaganden har i sin första grund anklagat förstainstansrätten för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att på eget bevåg bestämma de angripna beslutens innebörd och räckvidd utan att ta hänsyn till de ordalag som kommissionen har använt. Enligt klaganden har kommissionen i artikel 1 i besluten TWD II och TWD III villkorslöst förklarat att stöden i fråga är förenliga med den gemensamma marknaden, varefter den i artikel 2 har förbjudit utbetalningen av samma stöd på grunder som inte har något att göra med att stöden skulle vara otillåtna. Klaganden anser att förstainstansrätten i punkterna 51 och 52 i den överklagade domen felaktigt har fastslagit ett samband mellan artiklarna 1 och 2 i dessa båda beslut, varvid den har hänvisat till övervägandena i besluten och konstaterat att slutet i besluten skall tolkas i sin helhet, vilket får till följd att frågan om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden underkastas ett villkor. Förstainstansrätten skulle således ha gjort en otillåtlig omtolkning, eftersom det enligt klaganden förhåller sig så att skälen i ett beslut endast kan fungera som stöd och därför inte kan kullkasta beslutets rättsliga innebörd.

21 Det är i detta hänseende tillräckligt att konstatera att beslutet i en rättsakt inte kan skiljas från sin motivering, och om beslutet behöver tolkas skall det således ske med beaktande av de skäl som föranledde att det antogs.

22 Förstainstansrätten har därför inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Det framgår nämligen tydligt av de avsnitt i beslut TWD II som förstainstansrätten har återgivit i punkt 47—50 i den överklagade domen, och som även förekommer i nästan identisk lydelse i beslut TWD III, att kommissionen med dessa båda beslut avsåg att dra de nödvändiga konsekvenserna av den dubbla snedvridande inverkan på konkurrensen som förorsakades dels av stöd TWD I, dels av stöden TWD II och TWD III. Med hänsyn till att motiveringen är klar och otvetydig är det på denna punkt oviktigt att slutet i de båda besluten är uppdelat i två artiklar, av vilka den ena innehåller ett konstaterande om att stöden TWD II och TWD III är förenliga med den gemensamma marknaden och den andra anger att utbetalningen av stöden skall uppskjutas till dess att stöd TWD I återbetalas.

23 Överklagandet kan således inte bifallas på den första grunden.

Den andra, den tredje och den fjärde grunden

24 Den andra, den tredje och den fjärde grunden omfattar en enda anklagelse, nämligen att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastslå att kommissionen handlade inom ramen för sin behörighet och inte missbrukade sin makt när den föreskrev att utbetalningen av nya stöd skulle uppskjutas fram till dess att det tidigare stödet TWD I hade återbetalats. Dessa tre grunder bör därför granskas tillsammans.

25 Det framgår till att börja med av de konstateranden som har gjorts beträffande den första grunden att förstainstansrätten med fog kunde tolka besluten TWD II och TWD III på så sätt att de nya stöden inte kunde anses vara förenliga med den gemensamma marknaden så länge som de tidigare stöden inte hade återbetalats, eftersom stödens kumulerade verkan skulle leda till en betydande snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden. Mot denna bakgrund utgjorde det faktum att de otillåtna stöden inte hade återbetalats en faktisk omständighet som kommissionen rättsenligt beaktade när den prövade om de nya stöden var förenliga med den gemensamma marknaden. Det faktum att utbetalningen av de nya stöden sköts upp kan därför inte likställas med ett vanligt påbud om indrivning.

26 I detta hänseende kan påpekas att det enligt artikel 93.2 första stycket i fördraget är kommissionen som under domstolens kontroll skall ansvara för inrättandet av ett särskilt förfarande för fortlöpande granskning och kontroll av de stöd som medlemsstaten har för avsikt att införa (dom av den 14 februari 1990 i mål C-301/87, Frankrike mot kommissionen, Rec. 1990, s. I-307, och av den 4 februari 1992 i mål C-294/90, British Aerospace och Rover mot kommissionen, Rec. 1992, s. I-493, punkt 10). Det skall särskilt påpekas att kommissionen i fråga om artikel 92.3 i fördraget, som är tillämplig på de omtvistade besluten, har vida befogenheter att företa skönsmässig bedömning och att utövandet av dessa befogenheter omfattar ekonomiska och sociala utvärderingar som bör göras mot bakgrund av förhållandena inom gemenskapen (ovannämnda dom i målet Frankrike mot kommissionen, punkt 49). När kommissionen prövar huruvida ett stöd är förenligt med den gemensamma marknaden skall den ta hänsyn till alla relevanta faktorer, däri inbegripet, i förekommande fall, de förhållanden som redan har bedömts i ett tidigare beslut, liksom de skyldigheter som enligt detta föregående beslut åläggs en medlemsstat (dom av den 3 oktober 1991 i mål C-261/89, Italien mot kommissionen, Rec. 1991, s. I-4437, punkt 20).

27 Av detta följer att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 56 och 59 i den överklagade domen konstaterade att kommissionen hade handlat inom ramen för sin behörighet när den dels beaktade den eventuella kumulerade verkan av de tidigare stöden TWD I och de nya stöden TWD II och TWD III, dels beaktade den omständigheten att det tidigare stödet TWD I inte hade återbetalats.

28 Då kommissionen inte överskred gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning när den fattade beslut, kan dessa beslut inte vara rättsstridiga endast på grund av att klaganden anser dem vara ett påtryckningsmedel för att få till stånd en återbetalning av belopp som klaganden olagligen har behållit. Som förstainstansrätten på goda grunder har konstaterat går det inte att dra slutsatsen att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

29 Eftersom kommissionen har handlat inom ramen för sin behörighet är det även uteslutet att den samtidigt även skulle ha inkräktat på området för medlemsstaternas behörighet.

30 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den andra, den tredje eller den fjärde grunden.

Den femte grunden

31 Klaganden har i sin femte grund klandrat förstainstansrätten för att i punkt 83 i den överklagade domen felaktigt ha godkänt de beslut i vilka kommissionen konstaterade att stöden TWD II och TWD III tillsammans med stödet TWD I innebar att konkurrensen snedvreds på ett sätt som stred mot gemenskapens intressen. Klaganden (bolaget TWD) har i detta hänseende gjort gällande att det inte har åtnjutit någon fördel i konkurrenshänseende, eftersom medlen har förbrukats och lånen har betalats tillbaka. Att konkurrensen skulle ha påverkats är enligt klaganden uteslutet, eftersom bolaget i vilket fall som helst inte har kunnat åtnjuta någon konkurrensfördel som strider mot gemenskapsrätten. Om den nationella domstolen skulle fastställa att de tidigare stöden skall återbetalas, måste alla fördelar därmed återgå. I det motsatta fallet, det vill säga om den nationella domstolen skulle förklara att bolagets förväntningar var berättigade, kan fördelarna inte anses strida mot gemenskapsrätten, eftersom principen om skydd för berättigade förväntningar borde vara erkänd även i gemenskapsrätten.

32 Det bör i detta hänseende erinras om att det följer av artikel 51 i EG-stadgan för domstolen samt av artikel 112.1 c i rättegångsreglerna att ett överklagande skall innehålla tydliga uppgifter om vilka delar av avgörandet som angrips samt de rättsliga grunder som anförs till stöd för yrkandet om att avgörandet skall upphävas (beslut av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, och dom av den 17 april 1997 i mål C-138/95 P, Campo Ebro m. fl. mot rådet, REG 1997, s. I-2027, punkt 60).

33 Det kan dock konstateras att klaganden endast har upprepat de argument som den redan anfört vid förstainstansrätten, och som denna har förkastat i punkt 82—85 i den överklagade domen, utan att försöka visa att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i sin faktiska bedömning. Denna grund är i

själva verket avsedd att få till stånd en ren omprövning av de faktiska omständigheterna, vilket faller utanför domstolens behörighet.

34 Talan kan därför inte prövas på denna grund.

Den sjätte grunden

35 Klaganden har i sin sjätte grund gjort gällande att proportionalitetsprincipen har åsidosatts av det skälet att värdet av stöden TWD II och TWD III var betydligt större än värdet av stödet TWD I. Enligt klaganden var det fel av förstainstansrätten att utgå från stödens belopp i stället för från deras faktiska ekonomiska värde. Kommissionen skulle därmed ha använt sig av en felaktig beräkningsmetod.

36 Klaganden har i denna grund inskränkt sig till att upprepa de argument som den redan har anfört vid förstainstansrätten och som denna har förkastat i punkt 94—97 i den överklagade domen genom att konstatera att klaganden har grundat sin argumentation på felaktiga beräkningar. Denna grund är, i likhet med föregående grund, avsedd att få till stånd en ren omprövning av sakuppgifter och stöds inte av några rättsliga argument.

37 Av samma skäl som de som anges i punkt 33 i denna dom kan talan således inte prövas på denna grund.

38 Av vad som ovan anförts följer att överklagandet skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

39 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden (bolaget TWD) har tappat målet skall det förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

1) Talan ogillas.

2) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Kakouris

Kapteyn Gulmann Jann

Ragnemalm Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 maj 1997.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare Ordförande